

ΕΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΟΥΚ ΕΓΕΙΓΕΡΤΑΙ...

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Η βεβαία πίστη της Εκκλησίας στην λαμπροφόρο ανάσταση του Χριστού αποτελεί αυτή την ίδια την ύπαρξή Της. Το μέγα και ανεπανάληπτο αυτό γεγονός είναι το ακράδαντο θεμέλιο πάνω στο οποίο είναι θεμελιωμένη και εδραιωμένη. Το Θείο πρόσωπο του Αναστάνα Ιδρυτή Της είναι η ακατανίκητη δύναμη, που τη συγκροτεί, τη συντηρεί και την οδηγεί με ασφάλεια στο σωτήριο προορισμό Της. Οι άγιοι Πατέρες αποφάνθηκαν **«εν ενί στόματι»** πως η ζωή της Εκκλησίας είναι η ακατάπαυτη βίωση του υπερτάτου γεγονότος της Αναστάσεως του Κυρίου. Είναι μια διαρκής συμμετοχή και πρόγευση της Βασιλείας του Θεού, η οποία απορρέει από το ζωοδόχο Τάφο του Χριστού.

Όμως υπάρχει και ο κακόδοξος αντίλογος γι' αυτή την πίστη της Εκκλησίας. Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι αρνούνται την Ανάσταση του Χριστού και κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες να πείσουν για τις μικρόνοες απόψεις τους. Υπάρχουν δυστυχώς και κατ' όνομα χριστιανοί, οι οποίοι ερμηνεύουν το ύψιστο γεγονός ως δήθεν συμβολικό λόγο! Όλοι αυτοί καλλιεργούν την προσωπική τους **«αδιάληπτον οδύνην»** (Ρωμ.9,2) και **«τίσουσιν ολέθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου»** (Β', Θεσ.1,8), διότι σφραγίζουν εθελούσια τους οφθαλμούς τους να μην αντικρύσουν το αναστάσιμο φως.

Φαίνεται πως αρνητές της Αναστάσεως του Χριστού υπήρχαν και στην αρχαία Εκκλησία και μάλιστα στην εκκλησία της Κορίνθου. Ο απόστολος Παύλος αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο στην Α' προς Κορινθίους Επιστολή του, για να πείσει για το αδιαμφισβήτητο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου **«Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πως λέγουσί τινες εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν' ει δε ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται' ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είτερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται' ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών' ότι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών. Άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απώλοντο. Ει εν τη ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνο, ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν»** (Α' Κορ.15,12-18).

Είναι όντως φοβερός ο λόγος του αποστόλου των Εθνών. Παράλληλα ξεχειλίζει από τη βεβαία πίστη του στην Ανάσταση του Χριστού, αποπνέοντας άρρητο άρωμα αισιοδοξίας. Δε διστάζει να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ψεύτη, απατεώνα και ελεεινό άνθρωπο αν το κήρυγμά του ήταν απογυμνωμένο από την πίστη στην ανάσταση του Χριστού. Αυτή η πίστη του απορρέει από το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είναι μόνο άνθρωπος, αλλά ο σαρκωμένος Θεός. Είναι ο **«Υιός του Θεού εν δυνάμει»** (Ρωμ.8,1,4). Είναι ο Υιός **«της αγάπης αυτού... εικόν του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως... αυτός εστιν προ πάντων, και τα πάντα εν αυτό συνέστηκε»** (Κολ.1,13-17). Φύσει Θεός αληθινός, εκ Θεού αληθινού. Αρχηγός και δοτήρ της ζωής, έχοντας τη ζωή απ' εαυτού. Ο θάνατος όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με τη θεία φύση Του, αλλά είναι το φρικτό και ολέθριο αποτέλεσμα αλλότριας επιλογής των κτισμάτων Του από το δικό Του θέλημα. Κατά συνέπεια η ανάστασή Του ήταν η πιο αναγκαστική νομοτέλεια όλων των εποχών. Από αυτή την πίστη απορρέει η βεβαιότητα του αποστόλου Παύλου για την ανάσταση του Κυρίου, διακηρύττοντας πως η πίστη αυτή **«καταγγέλεται εν όλω τω κόσμω. Μάρτυς μου (δε) εστιν ο Θεός, ω λατρεύω εν τω πνεύματί μου εν τω ευαγγελίω του Υιού αυτού»** (Ρωμ.1,8-9).

Ο άγιος απόστολος του Χριστού περιγράφει με τον πιο απαισιόδοξο τρόπο την άρνηση κάποιων στην ανάσταση του Χριστού. Απογυμνωμένο το κήρυγμα του Ιησού από την πίστη στην ανάσταση το θεωρεί όχι μόνον άωφελο αλλά και επιζήμιο για την ανθρωπότητα, διότι έτσι ο Χριστός υποβιβάζεται στην κατηγορία των πάμπολλων άλλων ιδρυτών θρησκειών, στην κατηγορία των θνητών νομοθετών και κοινωνικών αναμορφωτών και η Εκκλησία Του εντάσσεται στις τόσες άλλες θρησκείες του κόσμου. Λησμονούν όμως πως παρά την παρουσία πλειάδων θρησκειών στον προχριστιανικό κόσμο, η κακοδαιμονία ήταν η μόνιμη τραγική κατάσταση. **«Ουκ έστιν αλήθεια, ουδέ έλεος, ουδέ επίγνωσις Θεού επί της γης. Αρά και ψεύδος και φόβος και κλοπή και μοιχεία κέχεται επί της γης, και αίματα αφ' αίμασιν μίσγουσιν»** (Ωσ.4,2. βλ. Ησ.1,17.Αμώς41.Μιχ.2,1). Η θρησκείες δε μπορούσαν να προσφέρουν τίποτε το ουσιαστικό στο ταλαίπωρο ανθρώπινο γένος.

Ο Ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού δεν ήρθε στη γη να ιδρύσει μια ακόμη θρησκεία, έστω την πιο τέλεια διότι ο κόσμος είχε χορτάσει από θρησκείες, τελετουργικά, ηθικιστικές διδασκαλίες και κοινωνικές αναμορφώσεις. Δεν αποζητούσε πια νέα θρησκεία, αλλά καθολική σωτηρία, την οποία προσέφερε μόνον ο Χριστός.

Το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου αποτελεί το θριαμβευτικό πέρας του επί γης σωτηριώδους έργου Του. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος, όχι απλά να γίνει κοινωνός της ανθρωπίνης φύσεως και να προσφέρει βοήθεια στον πεσόντα άνθρωπο, αλλά ήρθε στον κόσμο να σώσει ολοκληρωτικά την ανθρωπότητα από τη δίνη του κακού και τα τραγικά αποτελέσματα της αμαρτίας. Ήρθε προπάντων να ελευθερώσει τον άνθρωπο από το χειρότερο εχθρό του, τον πικρό θάνατο, ο οποίος κατέστη, μετά την πτώση, νομοτέλεια στη θεία δημιουργία (Γεν.2,17). Ο απόστολος Παύλος θέλοντας να εκφράσει δυναμικά το φοβερό γεγονός του θανάτου, αναφώνησε: **«ταλαίπωρος εγώ άνθρωπος, τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου;»** (Ρωμ.7,24). Προορισμός όλων των ανθρώπων ήταν ο Άδης, η κοινή **«οικία παντί θνητώ»** (Ιώβ30,23), **«το σκότος το εξώτερον, (όπου) εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων»** (Ματθ.25,30). Ο απαράβατος νόμος της θνητότητας και ο απόλυτος προορισμός κάθε ανθρωπίνης ύπαρξης στον παμφάγο Άδη, καθιστούσε τον άνθρωπο ως το τραγικότερο ον της δημιουργίας.

Μοναδικό αντίδοτο κατέστη ο θάνατος του Θεού, ο οποίος θανάτωσε το δικό μας θάνατο, αφού **«έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος»** (Α΄Κορ.15,26). Ο Χριστός **«ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου, γενόμενος υπέρ ημών κατάρα»** (Γαλ.3,13). Δηλαδή υποτάχτηκε εθελούσια στην νομοτέλεια του θανάτου, για να καταργήσει το θάνατο. Δέχτηκε να κατέβη στον ανήλιο τόπο της βασάνου, τον Άδη, για να καταλύσει το αιώνιο βασίλειό του. **«Ο Θεός ερρύσατο ημάς εκ της εξουσίας του σκότους, και μετέστησεν εις την βασιλείαν του υιού της αγάπης αυτού, εν ω έχομεν την απολύτρωσιν»** (Κολ.1,13). Μετά την τιτάνια μάχη και την περιφανή νίκη Του κατά του Άδη, ανέστη θριαμβευτικά διαλύοντας την αχλή και τη σκοτοδίνη της αμαρτίας και ανοίγοντας μια καινούρια σελίδα στην ιστορία του κόσμου. **«Ο Θεός αυτόν υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτό όνομα το υπέρ πάν όνομα, ίνα εν τω ονόματι Ιησού Χριστού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού Πατρός»** (Φιλιπ.2,9-11).

Ο θάνατος δεν έχει πια καμιά δύναμη και επιβολή στους πιστούς χάρη στην Ανάσταση του Χριστού, διότι πιστεύουμε ότι **«ο εγείρας τον Χριστόν εκ των νεκρών ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα ημών»** (Ρωμ.8,11). Μας διαβεβαίωσε ο Ίδιος ο Κύριος: **«Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν**

εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωαν.5,24). Πιο ελπιδοφόρος λόγος από αυτόν δεν υπάρχει! Ο φυσικός μας θάνατος είναι ένα ασήμαντο πια γεγονός, το οποίο δεν έχει καμιά ουσιαστική επίπτωση στην ύπαρξή μας. Είναι ένας μεγάλος ύπνος, ώσπου να μας ξυπνήσει ο Αναστημένος Κύριός μας, καθ' ότι **«οι νεκροί ακούσονται της φωνής του Υιού του Θεού, και οι ακούσαντες ζήσονται»** (Ιωάν.5,25)!

Η άρνηση της Αναστάσεως του Κυρίου είναι η πιο εκφραστική όψη της τραγικότητας, την οποία συνεχίζει να βιώνει η αποστατούσα ανθρωπότητα. Άνθρωποι θλιβεροί, οι οποίοι αρέσκονται να αυτοαποκαλούνται «προοδευτικοί» και «θεραπευτές του ορθού λόγου», βασανίζονται να απογυμνώσουν τον Ιησού Χριστό από τη θεία του φύση και ως εκ τούτου πασχίζουν να «αποδείξουν» ότι η ένδοξη Ανάστασή Του είναι μύθος! Στην πραγματικότητα όμως φανερώνουν την εμμονή τους στην προχριστιανική κακοδαιμονία και ομολογούν την πορεία τους στον μηδενιστικό αφανισμό. Χαίρονται να υποστηρίζουν ότι το πέρας του βίου τους είναι ο υγρός τάφος και συνένοικοί τους τα αδηφάγα σκουλήκια! Πιο ακραίος παραλογισμός από αυτόν δεν υπάρχει! Σε τέτοιες έσχατες μορφές κατάντιας οδηγεί τον άνθρωπο η παραζάλη της αμαρτίας!

Η πνευματική τους μυωπία τους εμποδίζει να δουν την υπέρτατη κοσμοϊστορική ανατροπή που συντελέσθηκε χάρις στην Ανάσταση του Χριστού. Αφού νικήθηκε κατά κράτος ο διάβολος, η πηγή και ο αίτιος του κακού, **«ο θεός του αιώνος τούτου»** (Β' Κορ.4,4), ήρθη από τον κόσμο το κακό και θεμελιώθηκε η ατέρμονη Βασιλεία του Θεού (Εφεσ.5,5), η **«καινή ανθρωπότης»** (Εφεσ.2,15), η νέα κοινωνία της αγάπης και της συναδελφώσεως των ανθρώπων, ο λαός ο άγιος **«πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους»** (Αποκ.5,9).

Στη μεταναστάσιμη ιστορική περίοδο του κόσμου το κακό υπάρχει και διαιωνίζεται χάρη στους αρνητές του Χριστού, οι οποίοι ως εντολοδόχοι του **«άρχοντος του κακού»** (Ιωάν.16,11), δίνουν παράταση στην ανθρώπινη κακοδαιμονία. Αυτοί **«ου δύνανται ακούειν τον λόγον»** του Χριστού (Ιωάν.8,44) και **«μη υπακούοντες τω ευαγγελίω»** (Β' Θεσσ.1,8). Στρέφουν το πρόσωπό τους από το άσβεστο αναστάσιμο φως, διότι η εκτυφλωτική πνευματική λαμπρότητα καταδεικνύει την ολοσκότεινη ψυχική τους κατάσταση.

Για μας τους πιστούς του αναστημένου Χριστού δεν τίθεται ούτε ως απλή σκέψη το δίλημμα **«ει Χριστός ουκ εγείγεται»** (Α' Κορ.15,13), διότι η πίστη μας στον αναστημένο Λυτρωτή μας είναι τόσο φυσική και απαραίτητη για την ύπαρξή μας, όσο η αναπνοή μας! Μαρτυρούμε στο σύγχρονο αποστατημένο κόσμο πως **«εν αυτό ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν... γένος ουν υπάρχοντες του Θεού»** (Πράξ.17,28) και κατά συνέπεια διακηρύττουμε με σθένος πως καμιά δύναμη δε μπορεί να μας **«χωρίσει από της αγάπης του Χριστού, (ούτε) θλίψις ή στενοχωρία, ή διωγμός, ή λιμός, ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μαχαίρα... υπερνικώμεν δια του αγαπήσαντος ημάς»**, διότι ο **«Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και εγερθείς, ος και εστιν εν δεξιά του Θεού... εντυγχάνει υπερ ημών»** (Ρωμ.8,34-38).